

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายณภดล เทพพิทักษ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๔

วันที่ ๑ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { ศาลแขวงดุสิต ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ (๒) และ มาตรา ๑๑ (๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

ความเห็น

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ได้กำหนดเงื่อนไขที่จะตรากฎหมายจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพไว้ให้ชัดเจน กล่าวคือ ถ้าเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญจะกำหนดได้แต่เฉพาะตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้โดยเฉพาะ มาตรานี้ได้กำหนดเงื่อนไขไว้ ๔ ประการ คือ (๑) ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม (๒) ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ (๓) จะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ และ (๔) ต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

เมื่อพิจารณาจากหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบแล้วเห็นว่า ในส่วนที่ได้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ นั้น เห็นว่า มาตรา ๓ เป็นบทบัญญัติทั่วไปโดยมิได้มีข้อความที่เป็นการคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพไว้เป็นการเฉพาะ ประกอบกับหลักการตรากฎหมายต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรมมีการบัญญัติไว้แล้วตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ศาลรัฐธรรมนูญจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย

พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์ให้อำนาจฝ่ายบริหารในการบริหารสถานการณ์ที่กระทบต่อความมั่นคงของรัฐ หรืออาจทำให้

๒๖

ประเทศหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของประเทศตกอยู่ในภาวะคับขัน จนอาจกระทบต่อเอกราชและบูรณภาพแห่งอาณาเขต รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากภัยพิบัติสาธารณะ และการฟื้นฟูสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ได้รับความเสียหาย รัฐจึงมีความจำเป็นต้องให้อำนาจฝ่ายบริหารเพิ่มขึ้นบางประการ เพื่อให้เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหาในแต่ละสถานการณ์ และมีความเป็นอิสระ อันมีลักษณะแตกต่างไปจากการใช้อำนาจบริหารราชการในสถานการณ์ปกติ ทั้งนี้เพื่อให้การแก้ไขสถานการณ์ดังกล่าวยุติไปโดยเร็วและประชาชนได้ใช้ชีวิตอย่างเป็นปกติสุข กรณีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังนี้

ประเด็นที่ ๑ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

การที่ผู้ขอให้ส่งคำโต้แย้งให้เหตุผลสรุปได้ว่า พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ (๒) บัญญัติให้อำนาจนายกรัฐมนตรีมีอำนาจออกข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ หรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจฝ่ายบริหารมีอำนาจในการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมอันเป็นเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองหรือคุ้มครองไว้ นั้นขัดต่อหลักความพอสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักนิติธรรม จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันแล้ว จะเห็นว่ามีความแตกต่างกันในสาระสำคัญได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติรับรองเสรีภาพในการชุมนุมของบุคคลไว้ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ” และวรรคสองบัญญัติเงื่อนไขในการจำกัดเสรีภาพดังกล่าวไว้ว่า “การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะในกรณีการชุมนุมสาธารณะ และเพื่อคุ้มครองความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงคราม หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือประกาศใช้กฎอัยการศึก” แต่เมื่อพิจารณารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ปรากฏว่า บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธตามมาตรา ๔๔ วรรคสอง นั้น บัญญัติว่า “การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น”

จากบทบัญญัติที่แตกต่างกันระหว่างรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับนี้ เห็นได้ว่า หลักเกณฑ์การจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันมีข้อจำกัดที่แคบกว่า และมีข้อยกเว้นที่น้อยกว่า ประการสำคัญคือไม่มีข้อยกเว้นให้จำกัดเสรีภาพในการชุมนุม เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงคราม หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินหรือประกาศใช้กฎอัยการศึกเช่นที่เคยมีในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยหลักแห่งการหยั่งทราบเจตนารมณ์ของกฎหมายวิธีหนึ่งมีว่า ในกรณีที่กฎหมายใหม่นั้นยกเลิกข้อความใดในกฎหมายฉบับเดิม ย่อมหมายถึงว่ากฎหมายใหม่นั้นประสงค์อย่างชัดแจ้งที่จะยกเลิกหลักการดังกล่าวของกฎหมายฉบับเดิมนั้น เช่นนี้อาจพิจารณาได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันมีเจตนารมณ์ที่จะมิให้มีการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมเพียงเฉพาะในเหตุเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในระหว่างเวลาที่ประเทศอยู่ในภาวะสงคราม หรือในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกอีกต่อไป ซึ่งในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ วรรคสองนี้ กำหนดเงื่อนไขการจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย และต้องมีเหตุผลเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่นด้วย เมื่อพิจารณาพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินให้ยุติลงได้โดยเร็ว หรือป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงมากขึ้น ให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจออกข้อกำหนด ดังต่อไปนี้ ... (๒) ห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ หรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ...” นั้น คงต้องพิจารณาว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ วรรคสอง หรือไม่ เห็นได้ว่า การที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) ให้อำนาจนายกรัฐมนตรีออกข้อกำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ ซึ่งเนื้อหาของบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ชัดเจนว่าจะต้องเป็นการชุมนุมหรือมั่วสุมอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือไม่อย่างไร จึงอาจนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายที่มีผลเป็นการห้ามมิให้มีการชุมนุมในสถานการณ์ฉุกเฉินโดยไม่มีขอบเขตหรือเงื่อนไข เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ให้อำนาจฝ่ายบริหารโดยปราศจากหลักประกันการคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมตามเงื่อนไขของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ วรรคสอง บทบัญญัติมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) ดังกล่าว เป็นกฎหมายที่มีผลเป็นการลิดรอนและจำกัดสิทธิ

๓๑

หรือเสรีภาพของบุคคลที่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ วรรคสอง จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

ประเด็นที่ ๒ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๑ (๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ หรือไม่

การที่ผู้ขอให้สงวนคำโต้แย้งให้เหตุผลสรุปได้ว่า พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๑ (๖) เป็นบทบัญญัติซึ่งให้อำนาจฝ่ายบริหารในกรณีที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงไว้ โดยกำหนดให้อำนาจฝ่ายบริหารอย่างกว้างขวางที่จะมีอำนาจในการประกาศห้ามมิให้กระทำการใด ๆ หรือกระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็นเพื่อรักษาประโยชน์สาธารณะได้ เป็นถ้อยคำทางกฎหมายที่ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารซึ่งมิใช่วิถีทางที่น้อยที่สุด เนื่องจากฝ่ายบริหารสามารถสั่งให้กระทำการใดก็ได้ทุกอย่างในบางกรณีอาจเป็นการลิดรอนเสรีภาพส่วนบุคคลหรือในบางกรณีอาจก่อให้เกิดการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือสิทธิมนุษยชน ขัดต่อหลักความพอสมควรแก่เหตุ และขัดต่อหลักนิติธรรม เนื่องจากเนื้อหาของบทบัญญัติมาตรา ๑๑ (๖) มีลักษณะที่ก่อให้เกิดการใช้อำนาจรัฐเกินขอบเขตเนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีความคลุมเครือ อาจก่อให้เกิดการบิดเบือนการใช้ดุลยพินิจของฝ่ายบริหารโดยปราศจากเหตุผลโดยรัฐ ขัดต่อหลักการจำกัดอำนาจรัฐอันเป็นสาระสำคัญของหลักนิติธรรม จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

เห็นว่า พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๑ วางหลักเกณฑ์กรณีที่นายกรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีประกาศให้สถานการณ์ฉุกเฉินที่มีลักษณะตามมาตราดังกล่าวนี้เป็นสถานการณ์ที่มีความร้ายแรง โดยให้นายกรัฐมนตรีมีอำนาจเพิ่มเติมนอกจากอำนาจตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ โดยมาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) บัญญัติให้อำนาจนายกรัฐมนตรี “ประกาศห้ามมิให้กระทำการใด ๆ หรือสั่งให้กระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็นแก่การรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยของประชาชน” การกำหนดว่าการกระทำใดจะถือเป็นความผิดและมีโทษทางอาญาตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) นั้น เป็นการใช้ถ้อยคำที่กว้างขวางเกินไปและไม่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะให้บุคคลทั่วไปเข้าใจได้ว่าการกระทำใดที่กฎหมายห้ามไว้ หากฝ่าฝืนจะถือเป็นความผิด และการกระทำความผิดในลักษณะดังกล่าวจะต้องถูกลงโทษสถานใดโดยมีอัตราโทษหนักเบาตามพฤติการณ์แห่งกรณีอย่างไร เนื่องจากการห้ามมิให้กระทำการหรือสั่งให้กระทำการนั้นสามารถสั่งการได้ทุกเรื่อง แม้จะมีกรอบว่าต้องเป็นไปเท่าที่จำเป็นแก่การรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยของประชาชน ก็เป็นเรื่องอรรถวิสัยที่ผู้ออกคำสั่งจะอ้างว่าคำสั่งของตนเป็นไปโดย “จำเป็น” เพื่อการนั้น

๑๑๐

แล้วก็ได้ โดยไม่อาจทราบได้ล่วงหน้าว่าการห้ามกระทำการหรือให้กระทำการดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อสิทธิหรือเสรีภาพใดตามรัฐธรรมนูญที่มีข้อยกเว้นให้กระทำภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติไว้แตกต่างกันสำหรับสิทธิหรือเสรีภาพแต่ละประเภท และการฝ่าฝืนประกาศที่อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) ที่ไม่มีความชัดเจนดังกล่าวก็มีโทษอาญาจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเป็นความผิดอาญาที่มีอัตราโทษสูงเกินกว่าระดับความผิดที่อยู่ในอำนาจขององค์กรของรัฐฝ่ายปกครองเช่นพนักงานสอบสวนที่จะเปรียบเทียบปรับเพื่อให้คดีอาญาเล็กน้อยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๗ กรณีเช่นนี้ผู้ที่ฝ่าฝืนประกาศที่กำหนดโดยนายกรัฐมนตรีซึ่งในบางเรื่องบางกรณีอาจจะเป็นเรื่องที่ไม่ร้ายแรงพอที่จะถูกดำเนินคดีในศาลเช่นเดียวกันกับผู้กระทำ ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกฎหมายอาญาอื่น ๆ ที่ตราขึ้นโดยพระราชบัญญัติ บทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้จึงเป็นการเปิดช่องให้ฝ่ายบริหารสามารถประกาศกำหนดลักษณะการกระทำความผิดอาญาที่มีอัตราโทษเกินกว่าระดับที่ฝ่ายปกครองจะชำระคดีเองได้ อีกทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ใช้ถ้อยคำคลุมเครือที่อาจเปิดช่องให้นายกรัฐมนตรีออกประกาศกำหนดให้การกระทำใดหรือการงดเว้นการกระทำใดเป็นความผิดอาญาที่มีโทษร้ายแรงได้โดยไม่ต้องตราเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) เป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพเกินสมควรแก่เหตุ กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ขัดต่อหลักความพอสมควรแก่เหตุ และขัดต่อหลักนิติธรรม จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

อย่างไรก็ตาม พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) เป็นบทบัญญัติที่ไม่มีความชัดเจนเพียงพอที่จะให้วิญญูชนเข้าใจได้ว่า การห้ามมิให้มีการชุมนุมหรือมั่วสุมกัน ณ ที่ใด ๆ หรือกระทำการใดอันเป็นการยุยงให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยหรือไม่อย่างไร การห้ามมิให้กระทำการใด ๆ หรือสั่งให้กระทำการใด ๆ เท่าที่จำเป็นแก่การรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยของประชาชนเป็นเช่นไร ซึ่งเป็นถ้อยคำที่กว้างและคลุมเครือ โดยนายกรัฐมนตรีได้ออกข้อกำหนด ออกตามความใน มาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ (ฉบับที่ ๑) ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ เป็นต้นไป และได้ออกข้อกำหนดเพิ่มเติมอีกหลายฉบับ นอกจากนี้ยังได้ออกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในทุกเขตท้องที่ทั่วราชอาณาจักร โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ และได้ประกาศขยายระยะเวลาออกไปอยู่เรื่อย ๆ เป็นคราว ๆ ไป จนปัจจุบันเป็นคราวที่ ๑๘ โดยให้มีผลจนถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๕ และการฝ่าฝืนข้อกำหนดและประกาศที่อาศัยอำนาจตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๑

๓๐

พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๑๘ กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งถือได้ว่าเป็นอัตราโทษที่สูง การบังคับใช้กฎหมายนี้ได้บังคับใช้มาเป็นระยะเวลานาน อันเป็นการลดทอนเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธที่รับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ เป็นเหตุให้ผู้ใช้เสรีภาพในการชุมนุมถูกจับกุมคุมขังและถูกดำเนินคดีอยู่ในศาลจำนวนหนึ่ง กฎหมายที่ไม่มีความชัดเจนและมีการบังคับใช้มายาวนานเช่นนี้ก็ควรที่จะเสนอต่อรัฐสภาอันเป็นระบบตุลکانอำนาจระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติปรับปรุงกฎหมายให้มีความชัดเจน ต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) และมาตรา ๑๑ วรรคสอง (๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

(นายณกต เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ